

νὰ γευθῇ τὴν ἐτι γλυκυτέραν τούρταν. Πλὴν αὕτη ἐγένετο ἄφαντος, διότι πρὸ τῆς κυρίας ἐσκέφθη ὁ Μούρτσουφλος. Ἡ κυρία βλέπουσα τὴν ἀπάτην ἀρχίζει νὰ κλαίῃ· τὰ δάκρυα πλημμυρίζουν τὴν αἰθουσαν· τὰ ἐπιπλα πλέουν ἐντὸς αὐτῆς. Ἐπακολουθεῖ σκηνὴ ἀπερίγραπτος. Ὁ σύζυγος μὴ γινώσκων πῶς νὰ δικαιολογηθῇ καὶ φοβούμενος μὴ πνιγῇ, φεύγει φρυάττων ἐκ τῆς λύσσης. Οἱ ὑπνέται σπεύδουν μὲ κάδους, καὶ τὴν πρῶϊαν διηγοῦνται εἰς τὴν σωθεῖσαν ὡς ἐκ θαύματος ἐκ τῆς πλημύρας συνοικίαν τὸ γεγονός καὶ τὸ κατόρθωμα τοῦ γάτου τῆς γειτόνισσας.

Σκηνὴ δ'. Ἡ Ἰουλιέττα τεσσαρακοντούτις περίπου, εὐτραφὴς καὶ μουντσουρωμένη ἕνεκα τῶν μετὰ τοῦ λέβητος στενῶν αὐτῆς σχέσεων, ἔσχε τὸ θάρρος νὰ θέσῃ κατὰ μέρος δύο παχείς ὀρτυγας καὶ νὰ δεχθῇ ἀτρομῆτως τὸ ὑδρολόγιον τῆς κυρίας, ἥτις δὲν ἠθέλησε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ πιστεῦσῃ ὅτι τοὺς ἐπέταξεν ὡς ὄζοντας. Κατόπιν προειδοποίησε τὸν Ρωμαῖον καὶ προσεκάλεσεν αὐτὸν εἰς νυκτερινὴν εὐωχίαν, καὶ ὁ Ρωμαῖος, ἀρειμάνιος δεκανεὺς, σπεύδει τὴν ἐσπέραν πλήρης ἔρωτος καὶ βουλιμίας. Ἀλλ' ἐνῶ ἀνταλλάσσουσι θερμότηας ἐρωτικῆς φράσεις, ὁ φοβερός Μούρτσουφλος, ἤρπασε τοὺς δύο ὀρτυγας, μὴ ἀφήσας οὐδὲ καὶ τὴν σοῦβλαν πρὸς δικαιολόγησιν τῆς Ἰουλιέττας. Στρώννυται ἡ τράπεζα καὶ μεταβαίνει ἡ Ἰουλιέττα πρὸς παραλαβὴν τοῦ ὀρεκτικοῦ ἐδέσματος, ἀλλὰ ὀρνύει κραυγὴν βλέπουσα τὴν ἀρπαγὴν. Ὁ Ρωμαῖος βλέπων οὕτω ἀπροσδοκῆτως ματαιούμενον τὸ συμπόσιον ὀργίζεται, ὑποπτεύεται δόλον καὶ προφέρει σκληρὰς λέξεις κατὰ τῆς Ἰουλιέττας, ἥτις ἀνταποδίδει τὰ ἴσα. Ὁ Ρωμαῖος τῇ φιλοδωρεῖ ἐν ῥάπισμα, ἡ δὲ Ἰουλιέττα τῷ φορεῖ εἰς τὴν κεφαλὴν παρατυχοῦσαν κενὴν χύτραν. Ἡ συμπλοκὴ γίνεται μανιώδης. Ἡ οἰκογένεια ἀκούουσα τὸν θόρυβον προστρέχει ἐντρομος καὶ αὐθωρεῖ ἀποπέμψει μετ' αἰσχύνῃς τὸ παλαιὸν ζεῦγος τῶν ἐραστῶν νὰ λύσῃ τὰς διαφορὰς του ἐκ τῆς οἰκίας, ἐνῶ ὁ αἷτιος τοῦ κακοῦ, ὁ γάτος τῆς γειτόνισσας, ῥοκανίζει ἡσύχως εἰς μέρος τὰ τρυφερὰ ὅσα τῶν ὀρτυγῶν.

Σκηνὴ ε'. Ὁ Δάμων καὶ ὁ Φιντίας εἶνε δύο ἐπαρχιωτὰ μαθητὰ γυμνασίου ἔχοντες κοινὸν τὸ δωμάτιον, κοινὰ τὰ φορέματα ἐνίοτε, κοινὰ τὰ μαθήματα καὶ κοινὰ τὰ ὄνειρα, ἐντὸς τῶν ὁποίων πλέουσι συχνὰ φανταζόμενοι ἑαυτοὺς κατ' ἀρχὰς ἐπιτρόπους ναοῦ, ἔπειτα δημοτικούς παρέδρους, ἔπειτα πτυχιούχους ἐπιστήμονας καὶ διαπρεπεῖς πολιτικούς ἀνδρας. Πλὴν τὴν ἁρμονίαν τῆς φιλίας ἐφθόνησεν ὁ πειρασμός, εἰσελθὼν ἐντὸς τοῦ ταπεινοῦ αὐτῶν ἐνδαιτήματος ὑπὸ τὸ σχῆμα ἐνὸς κεφαλίου τυροῦ, ὅπερ ἀπέστειλεν ὡς δῶρον ὁ πατὴρ ἐνὸς αὐτῶν πρὸς τὸ τέκνον του. Εἰς μάτην ὁ γαστρίμαργος Φιντίας ἤτει παρὰ τοῦ Δάμωνος μικρὸν τεμάχιον· ὁ Δάμων δὲν συγκατατίθεται, διότι ὁ τυρὸς ἐκεῖνος ἔχει ὑψηλὸν προορισμόν. Σκέπτεται δι' αὐτοῦ νὰ ἐξευμενίσῃ τὸν γηραιὸν καθηγητὴν φρυάξαντα, διότι ἀπῆντησεν εἰς τὸ θέμα του τιρὸν μὲν ἰ, καὶ κατέφυγεν ὡς βλέπετε εἰς τὴν ὁμοιοπαθητικὴν μέθοδον. Ταῦτα πάντα ὅμως ἡγνώνει ὁ Μούρτσουφλος, ὅστις ἐν ταῖς πολυειδέσιν ἀσχολίαις του δὲν ἐσκέπτετο καθόλου περὶ τῆς ἐπανορθώσεως τῆς ἑλλή-

νικῆς ὀρθογραφίας, καὶ ὅστις περιηγούμενος ἐντὸς τοῦ δωματίου καὶ εὐρὼν ἀνοικτὸν τὸ ἐρμάριον ἔκρινε καλὸν νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ μόνον ἀντικείμενον τὸ ταράσσον τὴν μεταξὺ τῶν φίλων ἁρμονίαν καὶ λαβὼν τὸν τυρὸν ἀπῆλθεν. Ὅτε ἦλθεν ἡ ἡμέρα, ὁ Δάμων, ὅστις εἶχε προαναγγεῖλει εἰς τὸν καθηγητὴν τὸ δῶρον, ἔμεινεν ὡς στήλη ἄλως, μὴ εὐρὼν οὐδὲ ψυχίον αὐτοῦ. Αἱ ὑποψαίαι του φυσικῶς ἔπесον ἐπὶ τοῦ γαστρίμαργου Φιντίου, ὃν ἐπέπληξε διὰ δριμειῶν λέξεων. Εἰς μάτην ἐκεῖνος διεμαρτύρετο, διαβεβαίων ὅτι εἶδε πρὸ ἡμερῶν εἰς τὰ περίξ τῆς οἰκίας κατασκοπεύοντα τὸν φοβερὸν γάτον τῆς γειτόνισσας. Ὁ Δάμων ἔμεινεν ἀμετάπειστος καὶ ἐδιπλασίασε τὰς πικρὰς λέξεις. Ὁ Φιντίας θυμωθεὶς ἐπὶ τέλους τῷ ἐπεμψε μίαν ἑδραν κατὰ κεφαλῆς, καὶ ὁ Δάμων, ζαλισθεὶς πρὸς στιγμὴν, ὤρμησεν ἐμμανὴς κατὰ τοῦ Φιντίου. Οἱ δύο φίλοι συνεπλάκησαν οὕτω στενῶς καὶ οὕτω ἀναποσπᾶστος ἐκ τῆς κόμης, ὥστε ἐδέησεν ἡ Ἀστυνομία παρεμβᾶσα νὰ μεταφέρῃ ἀμφοτέρους εἰς τὸ χημεῖον ὅπως τοὺς διαλύσῃ.

(Ἐκ τῶν τοῦ ἀθαράτου Bobb.)

ΒΙΒΛΙΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΝ ΦΥΛΑΚΗ.

Α' ΔΕΛΤΙΟΝ.

Ὁ κ. Μιχαὴλ Δάμπος	Τόμ.	25
(Α'. ἀποστολὴ)	"	2
Ἀνώνυμος	"	10
Ὁ κ. Νικόλαος Γ. Μπενάκης	"	19
Ὁ κ. Παναγ. Β. Παπαδάκης	"	9
Ὁ κ. Δημ. Κ. Μαυρουδῆς	"	

ΣΗΜ. Εἶναι λυπηρὸν ὅτι ἡ κοινωνία τῶν ὀλίγων συνεκινήθη ὑπὸ τῆς ἰδέας τῆς πηρογορίας αὐτῆς τῶν δυστυχῶν φυλακισμένων. Δὲν ἐπιστεῶμεν ὅτι εἰς ἑκατὸν δελτίον θὰ ἀνηγγέλλομεν ἀπὸ δύο καὶ τρεῖς δωρητὰς. Ἐν ἑστέλλον ὅλοι οἱ συγχαρίντες ἡμῖν προφορικῶς, θὰ εἴχομεν τῶρα συνηγμένους χιλίους τόμους. Ἀλλ' εἴμεθα τῶν πλούσιων εἰς λόγια. Καὶ ἀπὸ κυρίας; . . . Καμμία! Ζήτω ἡ Λιζιέ!

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

Ὁ Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς γράφει :
«Χαίρομεν ὅτι ὁ καλὸς συμπολίτης ἡμῶν καὶ διευθυντῆς τῆς Διοικητικῆς ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς τῆς τῆς Διοικητικῆς ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς πεσὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου του ἐπληρώθη ἐλαφρῶς».
Ναί, χάρις τῷ Θεῷ, ὁ κ. Κοσσονάκος ἐπληρώθη ἐλαφρῶς, ἀλλ' ἐτι ἐλαφρότερον ἀναφέρει τὸ πρᾶγμα ὁ Ἀστὴρ οὗτος τῆς Ἀνατολῆς καθὼς τὸ ἀναφέρει. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ χαίρῃ, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ χύνη δάκρυα διὰ τὸ πάθημα τοῦ καλοῦ συμπολίτου ἡμῶν.
—
Ἐν τινι ἐξοχικῇ οἰκίᾳ ἐν Σύρῳ, γράφει ἡ Νέα Ἐφημερίς, ἠτοκτόνησέ τις ἀνατινάξας τὸ ἄνω μέρος τῆς κεφαλῆς του διὰ πολυκρότου».
Εἴμεθα περίεργοι νὰ μάθωμεν τί ἔγεινε τὸ κάτω μέρος τῆς κεφαλῆς τοῦ αὐτοκτονήσαντος, ἀφοῦ ἀνετίναξε τὸ ἄνω μόνον.

Ἡ Ἐφημερίς τῆς 21 Ὀκτωβρίου ἀναφέρει ὅτι: «Ἀπόψε ἐν τῷ Θεάτρῳ Πειραιῶς δίδεται ἐκτακτος ἐργετική παράστασις κλπ.» προσθέτει ἀμέσως κατωτέρω: Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ Β. Τράκας θέλων νὰ εἰσάγῃ τὸ ποίμνιόν του εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ Α. Ντούσου ἐπυροβολήθη ὑπὸ τούτου καὶ ἐτραυματίσθη. Δὲν λέγει ὁμῶς ἡ Ἐφημερίς ἂν ἔγινε καὶ τοῦτο εἰς τὸ Θεάτρον τοῦ Πειραιῶς.

Ἡ Παλιγγενεσία, ἐν κυρίῳ αὐτῆς ἄρθρῳ ζητεῖ ν' ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον ἐν Ἑλλάδι ἀντιπολίτευσις. Ἡμεῖς ἀναγνόντες ταῦτα ἐνομίσαμεν ὅτι ἀπέθανον ὅλοι οἱ βουλευταὶ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ζητήσαντες ὁμῶς πληροφορίας ἐμάθομεν ὅτι ὅλοι ζῶσι καὶ ὑγιαίνουν καὶ μολοντί προσεβλήθησαν ἀπὸ πολυλογίαν, τῆς ὁποίας τὰ κρούσματα, θὰ φανῶσι μετ' ὀλίγον εἰς τὴν Βουλὴν, καὶ ὁμῶς δὲν προσεβλήθη ἀπὸ εὐλογίαν.

Τὸ ἐξῆς ἀναγινώσκουμεν εἰς τὰ Ἡμερήσια Νέα, ὅχι τοῦ Λονδίνου μὲ συμπάθειον.

«Εἶναι βεβαιωμένον ὅτι πολλάκις ἔνεκα τῆς βραδύτητος τῶν πυροσβεστῶν πολλὰ δυστυχήματα ἔλαβον διαστάσεις ἐκ πυρκαϊῶς».

Δηλαδή ???

Τὸ ἐπόμενον δεικνύει τί σημαίνει νὰ ἦναι τις διδάσκαλος καὶ νὰ τὸν ὑπερασπίζῃ τὸ Ἐθνικὸν Πνεῦμα.

Ἐν ἐνὶ καὶ μόνῳ φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, λέγει ἡ ἐφημερίς αὕτη, ἐδημοσιεύθησαν 513 διορισμοί, παύσεις καὶ μεταθέσεις δημοδιδασκάλων ἐπομένως καὶ ἐν τῷ κλάδῳ τούτῳ δὲν ἔμεινε λίθος ἐπὶ λίθου.»

Οἱ πτωχοὶ δημοδιδάσκαλοι τοῦτο μόνον τοὺς ἔλειπε ν' ἀκούσωσιν ὅτι εἶναι λίθοι ἐπὶ λίθων καὶ ἡ κυβερνήσις τοὺς κατεκρήμνισε.

Κατὰ τὴν Ἐφημερίδα, ἐν Τριπόλει τὰ δικαστήρια ἀργοῦσι ἐλλείπει δικαστῶν.

Μόνον ἐλλείπει δικῶν καὶ δικηγόρων οὐδέποτε τὰ δικαστήρια θ' ἀργήσωσιν οὔτε εἰς τὴν Τρίπολιν οὔτε εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Τοῦτο δὲ θὰ ἦτο φαινόμενον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀξίον σημειώσεως, ὅχι τὸ ἄλλο.

Ἐφημερίς τις λέγει ὅτι «ἀπὸ τινων ἡμερῶν νέος κομήτης ἀνεφάνη εἰς τὸν οὐρανόν.»

Μὰ ποῦ λοιπὸν ἤθελε νὰ φανῇ ὁ κομήτης, ἂν ὅχι εἰς τὸν οὐρανόν; Μήπως εἰς τὴν Γῆν ἢ εἰς τὴν θάλασσαν;

Ἡ Νέα Ἐφημερίς γράφει ὅτι προχθὲς ἓνας ἀγριόχοιρος ἔτρεχεν εἰς τὴν ἀγορὰν σφαγμένος.

Τί παράξενον νὰ ἴδωμεν αὔριον ἄλλον ἀγριόχοιρον νὰ τρέχῃ εἰς τὴν ἀγορὰν ψημένος.

Ἀδελφότης.

Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ.

(Συνέχεια τοῦ προηγουμένου ἀριθ. 350)

ΙΥ

Τὸ πανηγύρι.

Ὡς προσῆγον ὑμῖν ἡ συρροή, κίνησις, κατανάλωσις, εἰσπραξις, ὑπῆρξε παρὰ ποτε ἀκηρὰ ἐφέτος· ὁ συναγωνισμὸς κατὰ συνέπειαν πολὺς καὶ αἱ τιμαὶ μικραὶ, ὥστε τὰ κέρδη τῶν ἐμπόρων κατενεμήθησαν καὶ αἱ ἀπολαυαὶ ὑπῆρξαν μέτρια· ἡ ἰαχὴ ὁμῶς, ὁ θόρυβος, αἱ φωναὶ, αἱ βοαὶ, τὰ συρίγματα, τὸ ἀναιδοκαταίθασμα, αἱ ἱππηλασίαι, αὐτὰ ὅλα καλὰ, ἐξαιρετά. Καὶ ἀναμένεις τώρα ἴσως νὰ ἐπιπροσθέσω σοὶ καὶ τινα περὶ τοῦ μᾶλλον τρελλοῦ, τοῦ Βακχικωτέρου καὶ ἐπαγωγικωτέρου μέρους τῆς πανηγύρεως· πλὴν εἰς μάτην ἀνέμενον καὶ ἐγὼ αὐτὸ καὶ προσεδόκων μικρὰν τοῦλάχιστον λοξοδρομίαν, ἀπὸ τὴν καθαρῶς πραγματευτικὴν παράστασιν ὅλων αὐτῶν καὶ τῶν ὀκτῶ ἡμερῶν. Τὸ θέαμα, ἡ ἀποψις, ἡ ἀναβολὴ αὐτῆς ὅλως καθημερινή, ἀτημέλητος, σκοτεινή. Οὔτε μία σημαία, οὔτε μία εἰκὼν, οὔτε εἰς κλάδος δάφνης ἢ μύρτου ἢ ἐλαίας κἄν, οὔτε εἰς φανὸς περιττός, οὔτε μία ἄτματος φωνή, οὔτε εἰς τόνος μουσικός. Δύο λαοῦτα Καλαματιανὰ παρμέναν ὡς ἐνέχυρον εἰς καφφενεῖόν τι τῆς πόλεως, ὁ Φασουλῆς ἐξέσχισε τὸ πρόγραμμά του, αἱ δύο δὲ τῆς Νεαπόλεως μουσικαὶ καὶ ἐστιᾶδες αἱ πατήσασαι μὲ ἔμπνευσιν καὶ σφρίγος τὸ ἔδαφος τῆς νεωτέρας αὐτῆς Ἀρκαδίας ἔμειναν θεώμεναι ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς ἀστυνομικῆς ἀπαγορεύσεως τὰ Βεξεστήρια τῆς Ἀἰ Λαγούδας.

Καὶ ἵνα μὴ θέσω ὑποσημείωσιν, ἃς ἀνοίξω παρένθεσιν ἐνταῦθα, σημειῶν ὅτι, Ἀἰ Λαγούδα, ἢ Ἀἰ-Λαγούδας, ἡ ἁγία ἀπόκρυφος, ὁ ἅγιος ἀγνωστος, ὁ ναὸς ἀνύπαρκτος, ἡ πηγὴ τῆς ὀνομασίας ἢ ἡ παραφθορὰ τῆς κλήσεως ἀνερεύνητος — ὀνομάζεται παρὰ τῶν ἐγχωρίων ἡ κάτωθεν τοῦ χώρου τῆς πανηγύρεως, εἰς ἀπόστασιν μόλις δεκαπέντε βημάτων ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἐκρέουσα ἄφθονος καὶ δροσερὰ πηγὴ, γνωστὴ εἰς τοὺς γραμματιζόμενους τοῦ τόπου ὡς Διονυσία πηγὴ, καὶ ὅτι ὀλίγον παρέχει ἀκόμη καὶ ἐτι ἐγγύτερον τῆς θαλάσσης ἐκρέει ἀπὸ τινος βράχου καὶ ἄλλη πηγὴ ἐτι δροσερωτέρα καὶ ἐπαγωγικωτέρα, καὶ ὁμῶς οἱ Κυπαρίσσιοι διστάζουν ἀκόμη νὰ κατέλθουν τῶν βράχων τῶν καὶ νὰ πῆξουν τὰς καλλιὰς τῶν εἰς τὴν προσφορωτάτην καὶ τερπινοτάτην αὐτὴν τοποθεσίαν, τὴν ὀρισθεῖσαν πρὸ εἰκοσαετίας διὰ συνοικισμόν! Κλείω τὴν παρένθεσιν καὶ ἐπανέρχομαι εἰς τοὺς πανηγυριώταις μου.

Μόλις κρυφθῇ ὁ ἥλιος ἀρχίζουν νὰ συναζοῦν οἱ μὲν τὰ ψῶνά των καὶ ν' ἀνέρχονται, οἱ δὲ τὰς πραγματείας των καὶ νὰ τανύουν ἐπ' αὐτῶν τὰ κεκμηκότα μέλη των. Μετὰ μίαν ὥραν ἡ ἀνερχομένη σελήνη δὲν φωτίζει ἢ τοὺς πλείους ῥέγγοντας, φιλαργυρωτέρον τινα μετροῦντα τὴν εἰσπραξίν τῆς ἡμέρας του καὶ λαθοῦσαν τινα ὁμάδα κρυφοπατοῦσαν. Ὡστε ὑπ' αὐτὴν τὴν ἔσπιν ἡ πανηγυρίς αὕτη παρουσιάζει ἐκτακτὸν τινα στερεότητα καὶ Ἀγγλικὴν ἐμβριθείαν, ἥς ἀποτέλεσμα ἴσως καὶ τῆς τοῦ ἱππικοῦ παρουσίας εἶναι ἡ καθ' ὁλοκληρίαν ἔλλειψις ἐφέτος τοῦλάχιστον οὐ μόνον συγκρούσεων αἱματηρῶν καὶ ἐρίδων, ἀλλὰ καὶ ἀπλοῦ ἀτακτήματος.

Τὴν ἐπομένην λίαν πρῶτὴ πάλιν ἀρχίζει ἡ αὐτὴ ἐργασία μὲ τὴν αὐτὴν κανονικότητα, μὲ τὸ αὐτὸ προσωπι-